

slaaede. Ved at gennemgaa den Række af Love og Anordninger, som nævnes i det oprindelige Lovforslag, er Mindretallet kommet til det Resultat, at der findes fire af Lovene, hvis Indførelse i Sønderjylland straks vi kan give vor Tilslutning, det er Loven om Valgmenigheder af 15. Maj 1903 og Ændringer i denne Lov, Lov af 8. Maj 1908 om Kirkernes Udvidelse samt Forordning af 23. April 1845 om Udvidelse af Kirkegaard, og endelig den Lov, der er opført under Nr. 13, Lov af 4. Oktober 1919 om Afhændelse af de til Præsteembeder henlagte Jorder til Oprettelse af Husmandsbrug. Det er Love og Anordninger, som er overskuelige, og hvis Indførelse straks i Sønderjylland vi, som sagt, kan give vor Tilslutning.

Med Hensyn til de andre maa vi afgjort hævde, at vi ikke finder, at Tiden er inde til at indføre dem. Blandt dem findes der en Del, som vi endogsaa vilde finde det ganske uforsvarligt at indføre i Sønderjylland. Det er saaledes ganske urimeligt at indføre som gældende Lov i Sønderjylland en Lov om gejstlig Retspleje, der fra alle Sider erkendes at være ganske umulig. Nu har den højtærede Kirkeminister stillet Forslag til en helt ny Affattelse af Lovforslaget, men Mindretallet finder ingeniunde; at denne nye Affattelse gør Sagen bedre, thi den tager i Virkeligheden alt med. Den medtager ikke blot de tretten Punkter, der er nævnt i det oprindelige Lovforslag, men indfører ganske kort hele den gældende Retsordning paa det kirkelige Omraade i Sønderjylland. Jeg maa sige, at det er kedeligt, at man ikke tidligere har gjort den Opdagelse, at paa den Maade kan man ordne Sagerne i Sønderjylland. Vi vilde have kunnet spare megen Ulejlighed, hvis vi kort og godt havde sagt: Hele den Retsorden, som gælder her Nord for Kongeaaen, skal fra den og den Dato ogsaa være gældende i Sønderjylland. Saadan har man imidlertid ikke ment at kunne bære sig ad paa andre Omraader; og vi mener, at man heller ikke bør bære sig saaledes ad, naar det gælder det kirkelige.

Vi maa hævde, at man ved at gennemføre den her i Landet gældende kirkelige Retsorden i Sønderjylland kommer til at gribe dybt ind i de Forhold, som er raadende dernede, ogsaa dybt ind i Kirkens indre Liv. Jeg hørte nok, at den højtærede Kirkeminister forleden Dag benægtede dette, men blandt de Forordninger, som indføres, er danske Retsregler om Daaben; de er ikke gældende i Sønderjylland, der bruges Hjemmedaab som Regel uden efterfølgende

Fremstilling i Kirken. Nu kan man mene, hvad man vil om dette, saa vil man dog vel indrømme, at det vilde være ganske overordentlig uheldigt, om man nu vilde fare frem overfor Sønderjyderne og søge at tvinge dem ind under en anden Ordning. Sligt maa absolut ske med Lempe og saaledes, at Sønderjyderne selv anerkender; at den anden Ordning er bedre. Ligeledes er der ikke Tvivl om, at man ved at gennemføre den heroppe gældende Ordning kommer til at gribe ind i den Ritualfrihed, som Sønderjyderne har tilkæmpet sig i Kampen mod en rationalistisk Alterbog, som Mynighederne vilde paatvinge dem. Nu vil man gribe ind i denne Ritualfrihed. Man har i Sønderjylland tre forskellige Daabsritualer; men gennemfører vi det, der her foreslaas fra Kirkeministerens Side, og som er tiltraadt af Flertallet, vil man hindre dette.

Nu ser jeg nok, at man fra et Mindretals Side, fra Venstres Side i Udvalget, henstiller til Ministeren, at der ved kgl. Anordning gives Tilladelse til ogsaa fremtidig at bruge de tre Daabsritualer, som er i Brug dernede, men jeg hører ogsaa fra anden Side indenfor Flertallet, nemlig fra det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, at man fra den Side meget bestemt kræver, at man skal gøre Indgreb i denne Frihed og gennemføre en Ordning, hvorefter de kun faar Adgang til at bruge det Daabsritual, som er tilladt heroppe Nord for Kongeaaen. Jeg vil gerne spørge den højtærede Kirkeminister, om han vil følge Venstre-mindretallet eller det konservative Folkeparti i saa Henseende.

Vi fra det radikale og det socialdemokratiske Mindretals Side maa bestemt modsætte os en saadan summarisk Ordning af de kirkelige Forhold nede i Sønderjylland. Vi er af den Mening, at det er det rette at lade Livet faa Lov til at leves dernede i Fred og udvikle sig i fuld Frihed. Kommer der saa efterhaanden Overensstemmelse mellem Forholdene dernede og heroppe, saa kommer det paa en sund og naturlig Maade. Vi er overbevist om, at man ved at gribe ind vil komme til at gøre ubodelig Skade. Jeg maa derfor paa det bestemteste advare imod, at noget saadant sker.

Med Hensyn til Indførelsen af Loven af 4. Oktober 1919, som den ærede Ordfører omtalte som den Del af Lovforslaget, der havde voldt størst Vanskelighed, maa jeg sige, at det Resultat, man er kommet til i Lovforslaget her, er ganske besynderligt. Der staar i Lovforslaget, saaledes som det affattes ifølge det af Kirkeministeren stillede